दिता साहित्यदर्पणमूलविवृतिसंस्कृतिः। यत्र १९०२ ख्रिस्ताब्दे मुम्बापुर्यां मुद्रितस्य अस्मत्साहित्यदर्पणपुस्तकस्य भूमिका-टिप्पणीभागावपहृताविति ज्ञेयम्। तृतीया नूतनतमा, गौडशिवदत्त-कविरत्नेन संपादिता रुचिराख्यटीका। यत्र मूलं ग-पुस्तकपाठयोजनादिना संकीर्णम्।

अथ साहित्यदर्पणे प्रसंगादुद्धृतानां ग्रन्थकाराणां समयादिक्रमकारादिवर्णक्रमेण मनाङ् निरूप्यते—

इहेयं गउडवहस्य गाहा न विस्मरणीया—

'कालवसा णासमुवागयस्स सप्पुरिस-जस-सरीरस्स।
अट्ठि-लवायन्ति कहिं पि विरल-विरला गुणुग्गारा॥ ९४५॥'

अभिनवगुप्तः।

अभिनवभारत्याख्यभारतीयनाट्यशास्त्रव्याख्या-नाट्यलोचन-ध्वन्यालोकलोचन-प्रभृतिनानानिबन्धनिर्माता महामाहेश्वराचार्यवर्योऽभिनवगुप्तपादः कश्मीरेषु बभूव। अस्याचार्यवर्यस्य विषये बहु वक्तव्यमुपेक्ष्य केवलं लोचनं प्रकृत्य किंचिदुच्यते—इदं लोचनं ध्वन्यालोकाय लोचनीभवद् वादिनामपि हृदयदर्पणोऽभूत्। मन्ये तत एव मत्सरतया ध्वनिनिरासाय प्रवर्तमानोऽपि महिमा ध्वनिकारे सगौरव एव। किंबहुना; आलोकेन ध्वनिषु विपर्यासंसंदेहाज्ञानतिमिरोत्करे कवलितेऽपि लोचनसाचिव्येनैव प्रतिभानम्। इत एव द्वितीयोद्द्योताद् रसस्वरूपे मतभेदसिद्धान्ता मम्मटाचार्येण गृहीताश्चेति दिक्॥

लोचनस्य प्रारम्भे—

'अपूर्वं यद् वस्तु प्रथयति विना कारणकलां
जगद्भावप्रख्यं निजरसभरात्सारयति च।
क्रमात्प्रख्योपाख्याप्रसरसुभगं भासयति त-
त्सरस्वत्यास्तत्त्वं कविसहृदयाख्यं विजयतात्॥'

इति। पर्यन्ते तु—

'किं लोचनं निरालोको भाति चन्द्रिकयापि हि।
तेनाभिनवगुप्तोऽत्र लोचनोन्मीलनं व्यधात्॥'

इति। श्रीमदभिनवगुप्ताचार्यपादैः प्रणीताः प्रत्यभिज्ञादर्शनानुसारिणो ग्रन्थास्त्वेते—(१) प्रत्यभिज्ञाविमर्षिणी बृहती वृत्तिः, (२) प्रत्यभिज्ञाविमर्षिणी लघुवृत्तिः, (३) तन्त्रालोकः, (४) तन्त्रसारः, (५) परमार्थसारः, (६) मालिनीविजयवार्तिकम्, (७) अनुत्तराष्टिका, (८) क्रमस्तोत्रम्, (९) तन्त्रवटधानिका, (१०) देहस्थदेवताचक्रस्तोत्रम्, (११) परमार्थचर्चा, (१२) परमार्थद्वादशिका, (१३) परात्रिंशिकाविवरणम्, (१४) प्रकरणस्तोत्रम्, (१५) बोधपञ्चदशिका, (१६) महोपदेशविंशतिः, (१७) भैरवस्तोत्रम्, एतद्ग्रन्थानामुद्देश्यम्—